

[Jørgen Jørgensen (Løjre).]

gerne være med til at støtte. Jeg kan derfor anbefale de foreliggende ændringsforslag, som er stillet af udvalget og tiltrådt af ministeren, og anbefale selve lovforslaget til vedtagelse, når det kommer til tredje behandling.

Ingmar Wagner: Der kan vist ikke herske den mindste tvivl om, at de ændringsforslag, som nu er stillet af udvalget, vil bevirke, at der vil brede sig en stor skuffelse blandt den del af den studerende ungdom, der bliver skudt ud af lovforslaget, de mange seminarister og gymnasiaster. Jeg synes også, der er visse ting, der tyder på, at de ærede medlemmer, der har talt, har en dårlig samvittighed med hensyn til disse ændringsforslag. Man har hørt her, at man er enig om ændringerne, men det er sjældent at høre, at ændringer bliver begrundet så udførligt, som det er sket her.

I løbet af få dage fejrer Danmark sin 10 års befrielsesdag, og det var måske også værd at drage det ind i omtalen af denne sag, idet demokratiseringen af uddannelsen, lige adgang for alle unge uanset økonomiske kår, var en af de ting, man lovede ungdommen i 1945. Nu i dag, 10 år efter, kommer så dette forslag, der — havde jeg nær sagt — hverken er fugl eller fisk. Det, der foreligger, i særdeleshed efter ændringerne naturligvis, er jo overhovedet ikke nogen demokratisering. Der kan i bedste fald være tale om en beskedent hjælp til den del af studenterne, der studerer i øjeblikket, men demokratisering på den måde, som det ærede medlem hr. Henry Christensen talte om, når han sagde, at nu var der virkelig adgang for alle unge med evner til at få sig en uddannelse — ja, så langt er man i alle tilfælde ikke nået. Der er og vil med dette forslag fortsat være et dannelsesmonopol; den mindrebedmedlede del af ungdommen vil stadig ikke have råd til at studere. Det vil fortsat afhænge af foreldrenes økonomiske stilling. Det er ikke sådan efter dette forslag, at evnerne bliver det eneste afgørende.

Da lovforslaget blev fremsat, håbede man, at det var begyndelsen til en bedring, at de 10 mill. kr. var indledningen til noget mere, at der hurtigt ville følge noget mere efter. Nu hører man her af den ærede konservative ordførers tale — jeg ved ikke, om det er rigtigt, det lyder da i hvert fald fantastisk — at disse 10 mill. kr. var det, man sådan set ønskede fra alle sider. Når man har ønsket det, hvorfor er det så ikke blevet til noget? Hvorfor bliver lovforslaget så ikke gennemført, som alle havde ønsket? Disse 10 mill. kr. er iøvrigt langt under de beløb, som blev foreslået af ungdomskommissionen i sin tid. Forslaget er simpelthen en karrikatur af det, som ungdomskommissionen havde foreslået. Der er ikke med dette forslag skabt muligheder for, at den studerende ungdom virkelig kan studere i fred og ro uden at have erhvervsarbejde ved siden af. Men sådan er det snart gået med alle de forslag til løsningen af ungdommens problemer, som ungdomskommissionen har arbejdet med gennem årene; de har fået den samme sørgelige skæbne.

En af de afgørende sider ved en demokratisering af uddannelsen er efter min mening, at der bliver givet en støtte til gymnasieeleverne. Det viser sig nu, at den foreslåede støtte helt skal falde bort, og det er efter min opfattelse et direkte grundstød mod demokratiseringen, for det er jo i realiteten allerede i gymnasiet, at udskillelsen sker. Allerede i gymnasiet skilles den mindrebedmedlede del af befolkningens ungdom ud, allerede dér må de opgive at studere, fordi de simpelthen ikke har råd til det. Når det nu stiller sig sådan, at denne hjælp helt skal gå ud af forslaget, var der måske grund til at spørge den højtærede undervisningsminister: Kommer der et andet forslag om økonomisk hjælp til gymnasiasterne? Har man ikke i dette spørgsmål tænkt på de store årgange, der i løbet af få år melder sig for at få plads i gymnasiet? Hvis der ikke virkelig skabes bedre økonomiske forhold, kan man ikke forvente, at man kan få større tilgang til gymnasierne,